

bujik majd a kamra sötét zugából és égi szárnyakon megindul a felhők felé. Megzörgeti a mennyei nagykaput és beszél:

— Angyalok! Vigyázzba! Most érkezik a szekszárdi kis-asszony!

S amikor minden földi ajándékot ott kell hagynunk, a kis váza odaáll majd az Úr trónusa elé és hitet tesz valakinek az életéről!...

Pálosy Éva.

Leventéknek.

A PACSIRTA ÉS A KÍGYÓ.

Egy szántóvető egy megdermedt	Azt, hogy vesztére járt önmagának.
Kígyót találván, magához vette,	Elevenségét, hogy visszakapta
Otthon gondosan felélesztgeté,	A kígyó, — összemarta-harapta.
És szerencsésen felélesztgeté,	Emberek közt is lelsz ilyet,
S mi hasznát vette fáradságának?	Ki a jóért rosszal fizet.

(Czuczor Gergely.)

PÉTER APOSTOL BESZÉDE.

Te nyomorult fa! Gyáva nemzedék,
Míg a szerencse mosolyog feletted,
Mint napsugárban a légy, szemtelen,
Istent, erényt, gúnyolva taposó,
De hogyha a vész ajtódon kopog,
Ha Istennek hatalmas ujjá érint,
Gyáván hunyász, rútul kétségbeeső.
Nem érzed-e, hogy az ég büntetése
Nehezedik rád? Nézz csak, nézz körül,
A város pusztul, durva idegen nép
Tiporja el arany vetésidet,
Szétbomlik a rend, senki sem parancsol
S szót nem fogad. A rablás, gyilkolás
Emelt fővel jár a békés lakók közt.
Utána a halvány gond, rémület,
S égből se részvét, sem segély.

Nem bírod ugy-e, kéjek mámorával
Elandalítani azt a szózatot,
Mely a kebelnek mélyét felveri,
S jobb cél felé hiába ösztönöz?
Kielégítést, ugy-e bár, nem érzesz.
Csak undort ébreszt szüdben a gyönyör

S aggódva nézz körül, ajkad rebeg:
 Hiába mind, a régi istenekben
 Nincs már hited, kövekké dermedeztek,
 Elporlanak s új Istent nem találsz,
 Mely a salakból újra fölemelne, —
 Nézz csak körül, mi pusztít városodban
 Hatalmasabban, mint a döghalál!...
 El fogsz pusztulni, korcsult nemzedék,
 E nagy világ most tisztuló színéről.

(Madách Imre.)

Feloldozás.

— „Gyónom a Mindenható Istennek, Isten minden szentjeinek és neked lelkiatyám Isten helyett, hogy utolsó gyónásomtól fogva sokszor és sokat vétettem, kiváltképen pedig...”

A formula e szavai után hirtelen elhallgattam, mert elillant a bátorságom. A pap kérdően nézett rám.

— Kérem, főtisztelendő úr, én... én... Én elmondottam a formulát, hogy ilymódon eleget tegyek az iskola szabályainak. Főtisztelendő úr tudja, hogy a gyónásnál, ellenőrzés céljából, cédulákat kell átadnunk. Ez valóságos rendőri rendszer...!

— Igen, tudom s a magam részéről az ilyen kényszer alkalmazását nem is tartom helyesnek. Visszariasztja az ifjúságot, ahelyett, hogy megnevelné. Azonkívül a szentgyónáshoz önként, szabad akarattól kell járulni...

Ez az én véleményem is... Tessék, itt van a cédulám. Legyen szíves Főtisztelendő úr átvenni...

— Jó, természetes, hogy átveszem. Sajnos, mindenkitől el kell vennem.

— Én azonban nem akarok gyónni. Csak a cédulát akarom átadni, semmi többet!

— Hja, úgy, az más... Szóval csak vegyem át a cédulát és azután a többiekkel együtt adjam át a hitoktatódnak?

— Úgy van. És — bocsánatot kérek — egyáltalán nem akarom megsérteni a Főtisztelendő urat, de... De az én helyzetem a gimnáziumban olyan kényes, hogy kérnem kell, hogy a cédula átvétele után főtisztelendő úr a cédulámat olvasatlanul keverje bele a többiek közé.

— Aha, tehát attól félsz, hogy a te céduládat külön adom át a hitoktatódnak és elmondom neki, hogy miről beszélgettünk?

— Tulajdonképen nem félek. Hiszen elmondottam a gyónás formuláját. És így főtisztelendő úr titoktartásra van kötelezve. Tessék a cédula.

Elvette és meg sem nézve beletette a gyóntatószék párkányán heverő cédulacsomó közepébe.